

příloha

3

ústřední dům
lidové
umělecké
tvořivosti

Praha 1968

Dramatické scénky žáků literárně dramatického oddělení

Lidové školy umění v Karlových Varech

z třídy Olgy SCHEINEROVÉ

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

170 N. 5TH ST. N. Y. C.

1897

NOČNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

dobrodružná hra

napsaly žákyně literárně - dramatického odboru
Lidové školy umění v Karlových Varech
(věk 13 let)

osoby: Irena
Jana
Hanka
Stáňa
starosta
muž

scéna: lesní paseka se seníkem

Irena (vejde) Pojďte honem, už je pozdě.
Jana (vejde) Já se bojím. Holky, vrátíme se domů.
Hana (vejde) Ale raději ať už tam jame. Mně se chce spát.
Stáňa (za scénou) Já, holky, počkejte, tady je světluška.
Jana Taková tma, to je hrůza. Což jestli tu jsou ...
Stáňa (tiše vejde na scénou) ... To víš, že tu jsou: ježi-baby, vodníci, hejkalové - zrovna jsem o tom četla.. Brekekeke...
Jana Já se bojím!
Irena Nestraš ji, Stáňo a ty, Jano, neblázni: když se bojíš, neměla jsi s námi chodit.
Jana Když jsme se vsadily ...
Irena Právě. Když jsme se vsadily, že tu přespíme, tak tu musíme zůstat, nebo se nám vysměje celá třída. Jdeme!
Stáňa Hele, Hanka už spí. Brekekeke!
Jana Stáňo, já uteču!
Irena (budí Hanku) Hanko vstávej! V seníku se vyspíš líp. Byla jsem tam už večer a všechno jsem připravila. Spát se nám bude jako v peřinkách.
Hanka No jo! Pořád mě jen budíte.
Stáňa Tak jdeme!
Jana Holky, světlo!
S+H+I Kde, kde?
Jana Tam, v seníku! Pod dveřmi je vidět světlo. Ježíš-marja!!!
Irena Neřvi!
Stáňa To bude ohnivá hlava bludného rytíře, zrovna jsem něco podobného četla
Jana Já se zblázním!
Irena Tiše! Co teď? Jestli tam někdo je ...
Jana Tak jdeme domů! Když už tam někdo je, tak tam nemůžeme být my! A co kdyby to byl ...
Stáňa ... Pes baskervillský, nedávno jsem to četla.

Jana Holky, pojdte pryč, prosím vás!
Irena Počkejte! To nejde, musíme to zjistit.
Jana Já nic zjišťovat nebudu. Co kdyby to byl nějaký lupič a skrýval se tam.
Irena Hm, to bude lupič. Víte co? Dvě ho tady budou hlídat a dvě doběhnou pro starostu.
Jana Ireno, já tady nebudu!
Irena Tak jdi pro starostu!
Jana Ne, podívej, jaká je v lese tma.
Irena Tak já půjdu se Stáňou.
Jana Já tu sama nebudu!
Stáňa Vždyť tu bude s tebou Hanka
Jana Ta pořád spí.
Stáňa Jsme tu hned. Pojď, Ireno! (Stáňa + Irena pryč)
Jana Holky! ... Už jsou pryč! A já tu zůstala s lupičem.
(k spící Hance) Hanko, vstávej!
Hanka Co je! Nech mne spát.
Jana Hanko .. něco tady houká.
Hanka Tak to nech houkat.
Jana Hanko ... jako by něco praskalo!
Hanka To ti praská v hlavě. A proč už nejedeme do toho seníku, tady je zima.
Jana Vždyť je tam lupič.
Hanka Jaký lupič? Tam máme být my.
Jana Když ty nic nevíš! Pořád jen spíš.
Hanka Spi taky, to je nejlepšší.
(za scénou je slyšet hovor)
Jana Slyšíš? ... Ježíšmarjá, to je celá banda loupežníků. Jdou na nás!
Starosta Holky bláznivý, ani vyspat člověku nedají. (Vejde)
Místo aby spaly doma u mámy, toulá se to po lese.
To je mládež, to za našich mladých let nebylo!
(za ním přichází Irena a Stáňa)
Irena Tíše, pane starosto, ať nás neslyší ... Tak, holky, už jsme tady.

Jana To jste vy? To byla doba!

Stáňa Pan starosta byl už v bačkorách a pyžamu. Tak jsme čekaly, až se převlékne.

Starosta Tak kde je?

Irena Tamhle v seníku, vidíte to světlo?

Starosta Jo, světlo! Tak já se tady postavím s holí a ty (ukáže na Janu) tam půjdeš!

Jana Néé! Raději tam jděte vy.

Starosta Vždyť já už jdu. Tak jdeme (ukáže na Irenu)

Irena Pane starosto, my tu raději počkáme.

Starosta Dobře! Vy čekejte tady, já tady, a ty (ukáže na Stáňa) otevřeš dveře!

Stáňa Bude lepší, když je otevřete vy.

Starosta Tak já je tedy otevřu. Už jdu ... A vůbec, co tu děláte?

Irena Vždyť jsme vám to už říkaly; vsadily jsme se, že tu přespíme.

Starosta Aha, holky bláznivý! Tak si tu spěte a já jdu. (Jde pryč)

J+S+I (ho zastavují) Pane starosto! Ten lupič!

Starosta Aha! Tak já na něj jdu ... Halo, ty tam, vylez!... Vylez, nebo střelím ... Otevři, nebo otevřu já ... Ale teď už mám vztek! Jen co tě najdu, mizero! (vejde do seníku) Kde jsi, ukaž se! ... Svítí mu tady baterka, to se mi hodí.

Irena Pro pána, baterka!

Starosta (vyjde s baterkou) Nikde nic.

Irena No jo! Moje baterka!

Starosta Co???

Irena Já už vím. Když jsem tu večer všechno chystala, svítila jsem si baterkou a asi jsem ji tam zapoměla.

Starosta Tak žádný lupič! Holky bláznivý! Z baráku mě vytáhnou pro nic za nic. Tak vás přetáhnou tou holí! A hybaj domů!

Stáňa Pane starosto, my tu musíme zůstat, vsadily jsme se.

Irena My bychom měly ostudu, víte?
Starosta A co se s vámi budu bavit! Ale zasloužily byste.
 Kdybych já byl vaším tátou, seřezal bych vás na
 jednu hromadu, holky bláznivý (pryč)
Jana Já jsem strachy celá ...
Stáňa Brekekeks...
Jana Dej pokoj! Prosím vás, už tam pojďte, ať to radši
 všecko zaspím.
Irena Tak jdeme. Mně se už chce taky spát (Stáňa, Irena,
 Jana odejdou do seníku, hovoří uvnitř)
Stáňa Kde je Hanka?
Jana Určitě venku spí.
Irena (vejde na scénu) Hanko, vzbud se, pojď spát.
Hanka Pořád mě někdo budí!
Irena Tak pojď. Teď se už vyspíš až do rána.
Hanka Jen aby. (Hanka a Irena do seníku. Scéna chvíli
 prázdná. Náhle zazní dva výstřely)
Irena (vyběhne na scénu) Hanko, vstávej honem!
Hanka (vyběhne na scénu) To už je ráno?
Jana (vyběhne na scénu) Holky, pro pána, co to bylo?!
Stáňa (vyběhne na scénu) Dva výstřely. Vražda! Zrovna
 jsem něco podobného četla.
Jana Vražda! Holky, já tady už nebudu ani minutu!
Irena A co chceš dělat?
Jana Jít domů. A poklusem. Už mě tu nikdo neudrží.
Irena Tak se stav cestou u starosty a přitáhni ho sem.
 Musí hned přijít, rozumíš!
Jana Já vám ho pošlu, ale už se sem nevrátím, nebo tu
 noc nepřežiju.
Stáňa Jdu s tebou a starostu sem přitáhnu třeba i s poste-
 lí. (Stáňa a Jana odejdou)
Irena (volá za nimi) Tak jo, holky a hněte sebou! ...
 Tedy to jsme v pěkné kaši. Jestli je to opravdu
 vrah. Já už se také začínám bát, co je moc, to je
 moc. Co myslíš, Hanko, přijde starosta brzy? Hanko!
 - ona už zase spí. Hanko, nespi, já se trochu bojím.

Hanka (chrápe)

Irena Tak alespoň nechrápej, musíme být tiše jako myšky.

Hanka (chrápe)

Irena Hanko, když už musíš chrápat, tak alespoň potichu... ježíšmarjá, tamhle jde ... Hanko, nechrápej, prosím tě, Haničko, teď nechrápej.
(vtáhne Hanku za strom a schová se tam s ní)

Muž (vejde na scéně s velikým batohem na zádech. Sundá batoh a sedá si) Dostal jsem ho! Konečně jsem ho dostal, prevíta. Už mě dopaloval dost dlouho. Ale se mnou, kamaráde, nejsou žádné špasy. Myslel sis, že mi utečeš a vidíš: buch bác a je po tobě.

Irena Pro pána, to je on, to je ten vrah. A usadí se zrovna tady... a vedle sebe má toho zabitého - já se strachy zblázním.

Muž Hezky se tu sedí a odpočívá. Taková pěkná, teplá noc, tma jako v pytli, zrovna to, co potřebuji. A jak pěkně jsem ho dostal, buch bác a bylo po něm. Vidě, kamaráde, ani jsi nestačil mrknout... No, už jsem si dost poseděl, dám se zase na pochod.

Irena Tak už, prosím tě, jdi... pro pána, tomu to trvá, než se zvedne!

Muž Tak, kamarádíčku, jdeme! Vidíš, ještě před chvílí sis běhal po švých, a teď se necháš nosit. Hej, rup... (vyjde úplněk) Hrome, měsíc! Vyleze zrovna, když to nejmíň potřebuji. A svítí jako lucerna. Co teď? Přece s tebou, kamaráde, nemohu jít v takovémhle světle, vždyť je vidět jako v poledne... Co se dá dělat. Musím ho tu někde schovat, a až ten zatracený úplněk zaleze, vrátím se pro něj.
(zakopává batoh)

Hanka (chrápe)

Muž Co to bylo? Jako bych něco slyšel!... Ale ne, to se mi něco zdálo. Nebo to praskaly větve.

Irena Hanko, prosím tě, radši se vzbud. Je tady ten vrah. Nemůžeš teď chrápat, nebo nás najde a je s námi konec.

Hanka Co je, už je ráno? Brr, to je zima (kýchne)...
mám z toho rýmu.

Irena Tiše, Hanko, já z tebe umřu!

Hanka A proč? ... pčí ... pčí ...

Muž Někdo tu je - to jsem v pěkné bryndě. Ale já si ho
najdu a pak ... (hledá po scéně)

Hanka (ukazuje na muže) Hele, tamhle někdo je.

Irena No ten vrah! Skrč se, snad nás nenajde, jsme tu
ve stínu.

Hanka Pčí .. pčí .. je to pravda!

Muž (najde je) Tady jste! Co tu děláte?

Irena ... Dobrý večer ... pane ..

Muž Ptám se vás, co tu děláte?!

Irena My jsme nic neviděly, my nevíme, co jste to nesl...

Muž Tak slečinky mě špehovaly, co? Ale to se vám ne-
vyplatí. Jestlipak víte, co teď udělám?

Irena (tiše) Ježíšmarjá, proč už nejde ten starosta...

Muž Jestli někde jen ceknete o tom, co jste tu viděly,
vezmu pušku ...

Hanka (utíká) Pomoc, pomoc!!!

Muž Mlč, povídám! (honí Hanku)

Irena Hanko, co seník! zabarikádujeme se tam! (Děvčata
běží k seníku, muž za nimi, ale chytí se do želez,
která jsou ukryta za stromkem)

Muž Co to!? Železa! Chytil jsem se do želez! Vždyť já
zapomněl... Pojďte mi pomoci, slyšíte?!!

Starosta (mluví za scénou) Holky bláznivý, až já tohle na
vás řeknu ve škole, to si vypijete. Nejdřív si vy-
myslí lupiče a teď dokonce vraha! Blázný si dělat
z úřední moci, to se dělá?!

Irena (volá) Pane starosto, honem, ať neuteče! Tady je.

Muž Cože, starosta? Slečinky, pomozte mi, prosím vás!

Starosta (vchází) Co, kdo, kde? ... (Uvidí muže) Kdo to je?

Stáňa

Jana (vejdou)

S+I+J To je on! Vrah!

Muž Mlčte, nebo ... Pomozte mi z toho

Starosta (k muži) A hele, mladej pane, copak tu děláte v železech?

Muž Byl jsem na procházce ... a chytil jsem se ...

Jana A co ty výstřely!

Stáňa Výstřely ve tmě, vražda ... zrovna jsem něco podobného četla. Někoho zabil!

Irena A zahrabal ho tady! (ukazuje místo, kde muž schoval batoh)

Starosta Počkat, já sám ... Nejdříve vás, mladej pane, takhle svážu... (zavazuje mu ruce) a teď se podíváme (vyhrabává batoh).

Jana To je hrůza, teď vyhrabe tu mrtvolu. Já se nemůžu dívat.

Starosta (otevře batoh) Ale, ale, srnec - a jaký chlapík.

Stáňa Tak ne vrah!..

Starosta Ale pytlák! Konečně tě máme. A chytil ses, mladíku, do svých vlastních želez, víd? Tak já ti z toho tedy pomůžu... tak ... a pěkně se mnou... A vám, holky bláznivý, děkuji. Chytili jste lupiče i vraha, řádl tu v lese už dlouho... Tak hybaj, mladej pane! Pochodem vchod! (Starosta a muž odcházejí)

Stáňa Teda holky ...

Jana To byla noc ...

Irena A už je ráno. Vyhrály jsme sázku!

Jana Tak jdeme domů.

Irena Počkejte, Hanka už zase spí... Hanka vstávej, jde se domů.

Hanka Pořád mě někdo budí...

Stáňa Jde se domů!

Hanka Tak to jo. Domů a spát!!!

- - -

POHÁDKA Z MOŠNIČKY SKŘÍTKA PIDIBRÁDKA

(pohádka pro mateřské školky)

Napsali žáci literárně dramatického odboru
Lidové školy umění v Karlových Varech

(Věk: 13 - 14 let)

osoby:	Matka	
	Drahuška	
	Miluška	její dcery
	Lada	jejich služka
	Pidibrádek	král skřítků
	Max	jeho pomocník
	Princ	

scéna: vesnická jizba

Matka (sama v místnosti)
Děda (vejde)
Matka Co tu děláte?
Děda Dobrý den, panímámo. Prosím vás, dejte najíst starému žebrákovi.
Matka Nic nemám. Jděte pryč!
Děda Je posvícení, jistě máte plnou kuchyň jídla.
Matka Povídám, ať už jste pryč
Děda Nežedl jsem tři dny.
Matka Ladice!
Lada (vejde) Prosím, panímámo?
Matka Vyžeň toho dědka!
Lada Pojďte, dědečku. Bude to tak lepší.
Matka Počkej, dědku! Dojdi mi k sousedům vypůjčit trochu koření, nějak mi nevyšlo.
Lada Já bych tam došla.
Matka Jen ať tam jde on - ty máš dost práce v kuchyni, ne? Pak mu možná něco dám. A rychle, dědku, ne abys někde očumoval! (odejde)
Lada Máte hlad, viďte, dědečku?
Děda Mám děvenko, ale tady mi nic nedají, to už vidím.
Lada (vyndá z kapsy krajíček chleba, rozlomí ho a půl podá dědovi)
Dostala jsem k obědu krajíček chleba, rozdělím se s vámi.
Děda Děkuji ti, jsi hodná - a já se ti odměním. Abys věděla: nejsem žebrák, jsem král skřítků Pidibrádek. Vždycky jednou za rok chodím po světě a pomáhám dobrým lidem. Však tobě také pomohu, uvidíš. (Mávně hůlkou, setmí se - po rozsvícení je děda pryč)
Lada Dědečku ...
Matka (vejde) Ladice, co tu stojíš jako sloup. Holka líná! Podívej, jaký je tu nepořádek: tady koště, tady kbelík (Lada pospíchá uklidit kbelík) Ne, nejdřív odnes koště! A dělejš, vždyť jsi jako svázaná.

Lada (bere koště i kbelík a vše odnáší. Ve dveřích do ní vrazí:)

Drahuška Tak Ladice, uхни, zamažeš mě!... Mámo, představte si, po vesnici chodí náš princ a vybírá si nevěstu!

Lada (pryč)

Matka Pro pána krále, Drahuško, to je novina! Ale neboj se, jistě si vybere tebe!

Miluška (která přišla s Drahuškou) Nebo mne! (líně usedá)

Drahuška Když on chce jen takovou, která umí dobře hospodářit. Nejlépe ze všech!... Mámo, honem mě něco naučte. Třeba.. jak se vaří voda? Nebo ... čím se vlastně solí polévka?

Matka Ale Drahuško, na to jsou přece na zámku služky. Pohostíme ho, vy mu pěkně přinesete jídlo a pak se s ním budete bavit. Uvidíš, že se mu zalíbíš!

Miluška Nebo já!

Matka Ano, Miluško, nebo ty ... Ale nejdříve vás, dcerušky, musím naučit slušně a nóbl jíst ... Ladice, přines vidličky a nože!

Miluška Ale na co? Mně přeci stačí k jídlu lžíce!

Lada (přináší příbory) Prosím, panímámo.

Matka Že ti to trvalo! A teď se kliď zase do kuchyně! (Lada pryč) Tak pozor, dcerušky: takhle vezmete nůž. Ale Miluško, přece do pusy se nůž nedává! A nečistí si s ním nehty, to se také nesmí. Do druhé ruky vidličku, napíchneš... (píchne se do prstu) ... au!

Drahuška (horlivě napodobí matku)... Au.

Matka ... a nožem krájíš... (řízne se) ... Au!

Drahuška Au!

Matka A vidličkou si podáš jídlo do pusy a jíš!

Drahuška (dělá vše jak matka říká, hlasitě při "jídle" mlaská)

Matka Drahuško, nemlaskej, to se v zámku nesmí!... A teď vás naučím nosit a podávat jídla.

Děda (vstoupí) Tady je to koření, panímámo.

Matka To je dost, dědku! Můžeš jít!... Ale počkej: posaď se tady! No sedni si - uděláš nám prince! Dcerušky, budete teď obsluhovat tady toho dědka, jako že je to princ (odchází s dcerami, po chvíli se vrací s Drahuškou.)
Drahuško, vezmi ten talíř a pěkně mu ho podej... ale ne tak, z pravé strany.

Drahuška (horlivě podává talíř dědovi někde přes hlavu. Vyvolává:) Horkééé pááárkýýý! (odchází s matkou pryč)

Děda (tíše volá) Skřítku, Maxičku!

Max Copak, králi?

Děda Maxičku, vezmi tadyty dobroty a utíkej s nimi do vesnice, a dej je nějakému chudákovi, ať si pochutná.

Max A jájej, zase už běhat!

Děda Jen běž, Maxičku, a hned se vrať zpátky! (Max dává jídlo do mošničky, kterou má přes rameno a odejde)

Matka (vchází s Miluškou) A teď ty, Miluško. A trochu rychleji!

Miluška (velice pomalu jde ke stolu) To je spěchu... Na! (hodí talířem na stůl)

Matka Miluško, popřej princí dobrou chuť!

Miluška (vezme opět talíř, ten jí uklouzne, takže vysype jídlo dědovi do klína) Dobrou chuť (odejde s matkou)

Děda Maxičku, pojď, je tady další chod.

Max (vběhne) Ach jo! Kolik těch chodů ještě bude? To se uchodím.

Děda Maxi, žádné odmlouvání. Nebo tě vytahám za uši.

Max (rychle dává jídlo do mošny) Jejejeje, vždyť už běžím! (pryč)

Matka (s Drahuškou) Tak pojď, Drahuško. A usmívej se!

Drahuška (běhá okolo stolu) Rychlé občerstvení, čerstvé pečivo, nanuk, polárka, pivo, limo... Podá talíř a s matkou pryč)

Děda Maxičku!

Max (pomalu vchází) Nikam už nejdu, vždyť sotva pajdám!

Děda Ještě tady tu husu.

Max (schová se pod stůl) Pomoc, já se husí bojím!

Děda Tahle je přece pečená. Jen se nevymlouvej a běž.

Max Je moc těžká, neunesu ji...

Děda Maxíku, že tě za trest zakleji do nějaké obludy!

Max (hodí husu do mošny) Néé, králi, neé, podívej se jak letím. (pryč)

Děda (mávně hůlkou - tma. Po chvíli světlo - děda pryč)

Matka (vchází s dcerami) Drahuško, podej princí skleničku vína a ty, Miluško, sklenici vody!

Drahuška (řítí se se sklenicí k prázdnému stolu) Jé, on tu není...

Miluška Tak se teď konečně najíme my. Mámo, podejte mi jídlo!

Matka (vidí na stole prázdné talíře) Pro pána, ten dědek nám všeccko snědl!

Dcery (křičí) Já mám hlad, chci jíst, zatracený dědek, būúú...

Princ (vchází) Dobrý den vespolek.

Matka Dcerušky, honem vstaňte, přivítejte prince, pokloňte se mu!

Miluška Já to neumím...

Matka (učí dcery nepodařeným poklonám, ohýbá je atd.) Takhle přece... A pozdravte hosta!

Dcery Vítáme vás!

Matka Prosím, posaďte se (utírá židli, na kterou si sedne Miluška) Ty ne, Miluško... Sedněte si, princí.

Princ Děkuji. Panímámo, byla byste tak hodná a přinesla mi něco k jídlu, nějak mi vytrávil.

Matka Ano, ano, jistě... Dcerušky, pojďte sem (odvádí je stranou) Co mu jenom dáme?

Miluška Ale vždyť už žádné nemáme.

Drahuška A nezbyly tam nějaké kosti?

Miluška Nebo šišky od husy.

Drahuška Nebo zrní pro slepice.

Miluška A co bychom se namáhaly! Ať něco vymyslí Ladice!

Matka Máš pravdu, Miluško... Ladice! Přines princovi něco k jídlu!

Lada Ale panímámo, vždyť víte, že nic nezbylo.

Matka Zase už odmlouváš. Okamžitě něco přines, nebo na tebe vezmu bič!

Lada (podává princí zbylou půlku svého chleba) Prosím, princí ... nic jiného nemám. (chce odejít)

Princ Počkej, neodcházej. Jak ti říkají?

Lada Lada.

Miluška Ladice!

Drahuška Hařice!

Princ Řekni mi, proč jsi tak smutná?

Matka Ale princí, že byste se s ní bavil. Je to jen služka.

Drahuška Ladice, ať už jsi pryč!

Princ Nechte ji!... Odpověz mi, Lado: proč jsi tak smutná. Bojíš se mě?

Lada Vás? Ne!

Princ Tedy jich? Jsou na tebe zlé? Trápí tě?

Matka To už přestává všechno. Ještě si bude stěžovat... To mám za to, že ji šatím, krmím, že se o ni starám, jako o vlastní.... Ladice, ven!

Princ Nekřičte na ni, panímámo! Myslíte, že ji můžete ubližovat, když je jen služka?... Lado, dnes večer pořádám na zámku ples. Ohlásím tam, kterou dívku jsem si vybral za nevěstu. Přijď, bude tě očekávat. Přijď jistě.

Miluška Co? Jen Lada?

Drahuška A co já? Chci také na ples!

Princ Zvu vás tedy také. Na shledanou. (odejde)

Matka Na shledanou, princí... Dcerušky, honem se upravte, ať jsme tam včas.

Drahuška Ladice, podej mi korále, rychle, neloudej se! Však si to ode mne ještě vypiješ, drzoune!

Miluška Vezmu si tu růžovou stuhu, ať mi ji Ladice podá.

Drahuška Ladice, přines mi ten krajkový kapesníček, tak bude to?

Miluška A můj prstýnek, Ladice! Pospěš si!

Matka Ladice, podej mi sváteční šátek... Dcerušky, vám to ale sluší! Určitě si princ vybere jednu z vás... A teď už půjdeme.

Lada Prosím vás, panímámo...

Matka Co zase, jenom zdržuješ.

Lada Snad bych také...

Drahuška Co? Snad bys také nechtěla jít s námi na ples. To je ale drzost!

Matka Než půjdeme, uklidíš tady! Vytřeš podlahu, umyješ půdu, zameteš dvorek, naneseš vodu! Běda ti, jestli to všechno nebude hotovo... Pojďte, dcerušky, už se tak těším, to bude krásy... (pryč)

Lada (sama) Já nešťastná. Proč jsou na mne tak zlé?...
Děda (vejde tiše s Maxem) Podívej, Maxičku, jak pláče, chudinka. Musíme jí pomoci.(k Ladě) Neplač, Lado.

Lada To jste vy, dědečku? Ani jsem vás neslyšela.

Děda Je ti smutno, víd? Chtěla bys na ples?

Lada Chtěla, ale nesmím. A stejně bych ani neměla v čem jít, mám jen tyhle staré šaty.

Děda O šaty se nestarej, to už s Maxičkem zařídíme. Maxiček je můj žák a pomocník. Tak, Maxičku, do práce: pěkné plesové šaty pro Ladu - a dej si záležet!

Max (sundá mošnu a dělá nad ní kouzla) Brumty, brumty, brumty, brumty...

Děda Pro pána ducha všech lesů, Maxi, ty lajdáku! Takhle jsem tě to učil? Jen pokračuj, jsem zvědav, co z toho bude.

Max Brumty, brumty, brumty. (vytáhne s mošny staré trenýrky)

Děda Popleto! To máš z toho, že nedáváš pozor při vyučování... Teď střevíčky, Maxi, to doufám umíš!

Max Pic, pac, puc, pec...

Děda Hezké, moc hezké! Takhle prý se přičarují střevíčky! To určitě!

Max Pec,puc, pac, pic! (vytáhne z mošny dřevou bačkoru)

Děda To ses tedy vyznamenal! Pozorně se dívej, předvedu ti to, ale tentokrát už opravdu naposledy: (kouzlí nad mošnou) enyky, benyky, pudliky, dudliky, knedliky, šupliky! (vytáhne plesové šaty) vidíš, šatičky jedna radost! Teď ještě střevíčky: ene, bene, fentle, pentle, tramta, dramta, bliky, kec! (vytáhne střevíčky) To jsou střevíčky, což?... Lado, už nebuď smutná, oblékni se a jdi na ples.

Lada Ale já musím uklízet.

Děda I, to udělá Maxi; moc rád uklízí, viď, Maxičku!

Max Uklízet? A proč zrovna já? Všecko vždycky jenom já!

Děda Žádné řeči, Maxi, nebo zapráskám fousama - víš přece, jak jsem hrozný, když práskám fousama!

Max Jejeje, nedělej to králi, já bych se bál... Raději tu uklidím: Koutě, moutě, proutě, loutě, fuk, fuk, fuk!

Děda Vidíš, jak ti to jde! ... A teď už pojď, ať nezdržujeme Ladu.

Max Pac a pusu, Laděňko, a dobře se bav!

Děda (mávně hůlkou - tma, při světle jsou oba pryč)

Lada (prohlíží si šaty) Takové krásné šaty, a ty střevíčky...

Matka (rychle vejde) Ladice, Ladice, přines rychle hřeben, Drahůška se při tanci pocuchala... (vidí Ladu, šaty a střevíčky) Ladice, co to máš! Dej to sem... To je krása! Kdes to vzala? Kdes to ukradla?

Lada Nic jsem neukradla!

Matka Povídám, žeš to ukradla! Zlodějko! Už tě tu nechci ani vidět! Nebudu mít přece v domě zlodějku. Tak slyšela jsi! Okamžitě pryč z mého domu! (bere jí šaty a střevíčky a vystrkuje ji ven)

Lada Panímámo, kam mám jít - teď v noci a v zimě?

Matka Jdi si kam chceš, třeba si venku zmrzní, nebo umři hladem. Však ty už si někde něco nakradeš (zavře za Ladou dveře) Zlodějka! Holka darebná! To mi tak

scházelo - teď abych hledala novou služku. Ale tak pracovitou stejně nikde nenajdu ... (prohlíží šaty a střevíčky) To je krásy! Moc ráda bych věděla, jak k tomu přišla? Schovám to pro dcerušky, ty se v tom budou nosit!... Pro pána, vždyť já jsem šla Drahušce pro hřeben a takhle se zdržím! Musím se rychle vrátit na ples! (odnese šaty, vezme hřeben a rychle odchází. Scéna chvíli prázdná, pak přichází

Děda (s Maxem a Ladou) Jen pojď, Lado a neboj se...
Maxi, zatop, ať se zahřeje, je celá promrzlá...
Už jsi zatopil?

Max (kouzlí u kamen) Dělán, co můžu.

Děda Tak pojď sem a dávej pozor. (šeptá něco Maxovi, ten se chystá protestovat) Nic nechci slyšet! Než mrknu, ať jste oba tady!

Max Když tím pomůžu Laděnce, to už peláším. (pryč)

Lada Dědečku, já tu nesmím zůstat. Raději zas půjdu.

Děda Nikam nechoď! A neboj se, všechno dobře dopadne...
V kamnech už zase zhaslo, ten Max vždycky všechno poplete... (kouzlí nad kamny)... fiú, fiú... vidíš, hned je teplo. Ale že mi ta kouzla fungují, víš?

Princ (vstoupí s Maxem) Lado, ty jsi ještě tady? Proč jsi nepřišla na ples, tolik jsem se na tebe těšil.

Lada Panímáma mě nepustila.

Princ Panímáma! To jsem si mohl myslet! Ale nevádí, přišel jsem tedy za tebou já... našeptal mi to tenhle legrační klouček. Půjdeš na ples se mnou a půjdeš tam jako moje nevěsta. Vyvolil jsem si tebe, Lado!

Lada Princí!

Princ Již se ničeho a nikoho nemusíš bát. Pojď.

Děda Milá Lado, dovol, abychom ti s Maxičkem dali svačební dárek. Tak, Maxičku, ukaž, jak jsem tě to učil: "Učebnice kouzel a čarování" str. 999, odst. 99, řádka 9; nadpis: "Jak přičarovati skříňku plnou žlata". Spuště!

Max Čury, mury, fuci, kluci, jako buci ... (vytáhne z mošny kus cihly)

Děda Maxi, Maxi, to je ostuda! A před princem! Já z tebe ještě jednou vyrostu... Promiň, Lado, hned to napravím. Podívej se, Maxi, dávej pozor a uč se: enyky, benyky, pudliky, dudliky...

Max (se směje) Já, králi, to je přece na šaty!

Děda Na šaty... no, na šaty... to vím taky... Nesměj se, celého mne jen popleteš... Tak znova: Echtle, mechtle, techtle, rechtle, vechtle! (vytáhne z mošny skříňku) Skříňka plná zlata! Maxi, předej!

Lada Děkuji vám, dědečku, děkuji ti, Maxičku.

Max Rádo se stalo, Laděno, to je pro nás přece maličkost. Kouzla - to je naše.

Děda Moc ti to povídá, Maxi. Raději zmizíme, než zase něco popleteš. Sbohem, Lado, sbohem, princí (mávně hůlkou - tma. Do tmy volá)

Max Pac a pusu, Laděno, moje účta, princí! (Světlo - Max a děda pryč)

Princ Vidiš, Lado, jak jsi teď bohatá. Ale já bych tě měl rád i bez toho zlata.
(vstoupí matka, Drahuška a Miluška; nevidí prince a Ladu)

Matka Ten princ je ale nevychovaný. Zmizí si z plesu a nás nechá sedět?

Drahuška Ani si se mnou nezatancoval, nezdvorák!

Miluška Nadarmo jsme se kvůli němu trmácely. A stejně se mi nelíbí, je jak vyschlý šindel.

Lada (k nim) Tiše, princ...

Matka Ladice, jak ses opovážila se vrátit. Drahuško, přines bič!

Princ (zastoupí Drahušce cestu) Žádný bič! Už nebudete Ladě ubližovat. Nedovolím, abyste jí zkřivily vlásek. Už bylo toho trápení dost!

Matka Trápení! Já jsem s ní měla trápení. Ale já ji naučím... (chce ji bít)

Princ Stůjte, panímámo! Ani krok! Lada je moje nevěsta, pokloňte se jí... A teď již pojd, Lado. Oslavíme na plese naše zasnoubení.

ZÁHADA ROZBITÉHO OKNA

dobrodružná hra

napsaly Žákyně literárně dramatického odboru
Lidové školy umění v Karlových Varech

(věk 15 let)

osoby: Zuzana
 Jiřina
 Alena
 Kája
 Jana

scéna: vnitřek opuštěného domu v lese

Kája (za scénou) Hoď to sem!
Alena (za scénou) Podej!
Zuzana (za scénou) Nahraj!
Jana (za scénou) Mám!
Jiřina (za scénou) Gól!
Zuzana (za scénou) Jo, gól! Rozbité okno! Vy jste ale trdla!
Alena (za scénou) Utečeme, nebo z toho bude mela.
Zuzana (za scénou) Počkejte! Co míč? Přece ho tam nechám.
Alena (za scénou) Mně se tam moc nechce.
Zuzana (za scénou) Co se bojíte? Jdem... Hele, je tu otevřeno. (Pomalu vejde, ostatní za chvíli za ní.) Nikdo tu není, pojďte.
Jiřina Prázdný barák.
Kája Tady to vypadá.
Jana Podívejte, ta plesnivá stěna.
Zuzana Tak hledejte, ať už jsme venku. Je tu vzduch jak v márnici.
Kája Počkej, já si to tu chci prohlédnout, mne to zajímá.
Zuzana A mne zase zajímá, kde je ten míč.

Píseň: Suchý-Šlitr, Kde je ten míč

Kája Tedy, aby nám to znělo, to ne. Jako když se zpívá do sudu.
Jiřina Jak to má znít, když je nás málo.
Zuzana Jak to málo? Je nás jako vždycky.
Jana Fakt, jako by nás bylo málo.
Jiřina Holky, kde je Alena?
Zuzana Ona tu není? Aleno! Nic. Utekla. Šla určitě domů. Zrádce. Ale jestli si myslí, že jí ještě někdy půjčím míč, tak je na omylu.
Jiřina To ho nejdřív budeš muset najít.
Zuzana Já ho sem nehodila.
Kája Podívejte se na ty staré židle, to je krám. A samá pavučina.

Jiřina Fuj, nech toho, Kájo. A mne už to taky nebaví.
Půjdem domů, ne?

Zuzana Vy jste ale baby. Příště zase můžete chtít něco
půjčit. Tuhle!

Kája To je řečí - kvůli míči ... Já už taky musím domů.

Zuzana Tohle jsem si o vás nemyslela - kamarádky. Tak
vám děkuji; najdu si ho sama, klidně si jděte.

Jiřina Snad se nemusíš hned urážet, Zuzano. Pojďte, hol-
ky, prohlédáme to pořádně, přece tady ta míčuda
musí někde být.

Kája Tak hledáme ... Když sem vlítla takhle tímhle
oknem, tak letěla rovně a - ... (ukazuje, kam asi
letěl míč a uvidí pod závěsem na konci místnosti
stát mužské boty) Jůůů, podívejte, támhle!
(všecky vykřiknou)

Zuzana Tiše! Pojďte sem.

Jana Tam někdo je!

Jiřina To vidíme taky. Co teď?

Kája Pojďte pryč.

Zuzana Fakt, holky. Tiše za mnou. (Zvenčí se ozve zaklap-
nutí závory)

Kája Někdo zamknul.

Zuzana A jsme v pasti.

Jiřina Má venku pomocníky.

Jana Kdo?

Jiřina No ten za tím hadrem.

Kája To by mě hrozně zajímalo, kdo to je.

Zuzana Tak se jdi podívat.

Kája Ty jsi blázen... Ale mohly bychom mu říci, že tu
jen hledáme míč. Jiřino, řekni mu to.

Jiřina A on po mně skočí, viď. Holky, vylezeme oknem.

Zuzana Prosím tě, vždyť venku je taky někdo.

Jana A kdo?

Zuzana No ten, kdo nás zamknul. A možná, že je jich víc.

Kája Jiřino, tak mu řekni, ať vyleze. Ať alespoň víme,
co je to zač.

Jiřina Ty jsi, Kájo, zvědavá? ... Tak mám?
Děvčata (strkají ji kupředu) Běž, dálej, něco mu řekni.
Jiřina (tiše) Je tam někdo?
Zuzana Nahlas, vždyť tě neslyší. (strká ji kupředu)
Jiřina (tiše) Halo, pane, nezlobte se, my jsme nechtěly to okno rozbít.
Kája Jdi blíž, když neumíš mluvit hlasitě. (strká ji)
Jiřina Přestaň!... Pane, my tu jen hledáme míč... My vám to okno tedy zaplatíme. (děvčata ji strčí až do závěsu) Vždyť tu nikdo není!
Zuzana To jsou jen boty.
Kája Ukaž?!... Prázdné boty. To bylo strachu.

Píseň: Boty proti lásce

Jana Pojdte už pryč!
Zuzana Vždyť je zamčeno. (je slyšet otevření závory)
Počkejte, někdo odemknul.
Alena (vejde) Tak jak se tu bavíte?
Jana Aleno, kde se tu bereš?
Kája Kdo je venku? Vidělas někoho?
Alena Kdo by tam měl být?
Kája Někdo nás tu zavřel.
Alena Neblázněte. Vystřelila jsem si z vás, no.
Zuzana Tak tos byla ty? To mě tedy podrž. Zasloužila bys pořádného hobla.
Kája (tiše) Holky, boty! Alena to neví.
Jiřina Prima. (nenápadně běží za závěs, začne jím pohybovat)
Zuzana (hraje) Holky, podívejte, tamhle stojí někdo schovaný za hadrem.
Alena Fakt. Hýbe se to. Pojdme pryč.
Zuzana To nemůžeme, bobečku, nemáme ještě ten míč.
Alena Proč jsem sem jen lezla! Kdo to tam asi je!
Zuzana Aleno, jdi na něj. (strká ji k závěsu)
Alena Co mě strkáš. Jdi na něj ty.
Kája Aleno, neboj se.

Alena Nechte mě, holky, nestrkejte.
Zuzana Podívej se, kdo tam je. To přece nic není.
 (strká jí)
Alena A proč zrovna já, proč ne třeba Jana. (obrátlí se
 k závěsu zády, chce utéci, v tom jí zezadu chytne
 Jiřina)
Jiřina Peníze nebo život!
Alena (vykřikne, všechny se smějí, Alena uvidí Jiřinu)
 To jsou ale špatné vtipy. Já jdu domů a hotovo.
Zuzana Počkat, počkat! Tady se hledá mičuda. A dokud se
 nenajde, nehnem se odtud. Tak dělejte, někde tu
 musí být.
Kája Hele, tady je v podlaze díra, tady by mohl být.
Jiřina Počkej, já mám delší ruku, podívám se tam. (sáhne
 do díry) Pomoc, myši.
Děvčata (začnou ječet, vyskočí na židle, Jana vyběhne ven)
Zuzana No bože, myši. Ukaž, kde?
Jiřina Tady, zrovna přede mnou.
Zuzana Jé, panáčkuje, ta je krásná. Pojď sem, pusinko,
 na, cukříček.
Kája Zuzano, ať jde pryč.
Zuzana Možná, že má v té díře mladé, podívám se.
Jiřina Fuj, nech toho.
Zuzana (dělá, že drží myš, honí se za děvčaty) Hele, mám
 myšičku, kdo chce za krček? Jano, to je něco pro
 tebe... Kde je Jana?
Jiřina Jana tu není? Na mou duši, není.
Kája To je jasné, ta jak slyšela o myších, vystřelila
 jako rachejtle.
Zuzana Jano, vylez, už je čistý vzduch, myšičky zdrhly.

Píseň: Myšák

Zuzana Jano, slyšíš, vylez... Nic. Pro pána, kde je? Aby
 někam spadla, blázen!
Alena Měly bychom ji hledat!
Zuzana Páni, teď zas hledat Janu! Hledáme tu už celé od-
 poledne míc, tak co vlastně máme dělat dřív?

Jiřina Fakt, Jana se najde sama. Určitě letěla domů a zavrtala se do postele. Žádné strachy.
(ozve se rána)

Alena Holky, slyšely jste to?

Kája Co zase máš?

Alena Něco bouchlo, copak jste to neslyšely? Někdo tu je.

Jiřina Prosím tě, to ti asi ještě bouchá srdce z těch myšlí. (další rána)

Kája Ba jo, teď jsem to taky slyšela. Nějakou ránu. Co to asi je?

Jiřina Už jsi zase zvědavá, víd? Tak se jdi podívat, když tě to tak zajímá. Ale já jsem nic neslyšela.

Alena Tak jsi asi hluchá. Buď chvíli tiše a poslouvej.

Zuzana (po chvíli) Ty jsi strašpytel. Aleno, Prosím, nic. Ticho po pěšině.
(rána)

Zuzana Tady fakt něco bouchá. Je to tu jako ve strašidelném hradu.

Píseň: Voskovec + Werich + Ježek, V domě straší duch

Jiřina Už se to neožívá. Ono se nás to asi leklo.

Alena Dělejte si, co chcete, ale já jdu domů. Už mě to tu dávno nebaví.

Zuzana Holky, odsunem se, dokud je to zalezlé. Tiše za mnou a normálně se vypařit. Jdem. (jdou ke dveřím, ty se náhle otevřou, proti nim se objeví postava v mužských šatech se šátkem na obličeji; Jde tiše proti nim, děvčata tiše ustupují; muž sáhne po provazu, který je na hromadě hadrů)

Muž (vykřikne) Pomoc, ruka! (omdlí)

Zuzana Co se mu stalo?

Alena Omdlel.

Jiřina To udělal schválně, aby nás přilákal.

Kája Já se podívám.

Zuzana Nechoď, Kájo, neblázni, chytne tě.

Kája Bez starosti, vždyť leží jako špalek. Pojdte tiše na něj a svážen ho.

Alena Nechte toho. Bude lepší, když zmizíme.

Kája Ty máš vždycky strachu. Já se podívám (jde k ležící postavě, poodhrne jí šátek z obličeje) Holky, to je Jana!

Zuzana Fakt! Jano co se ti stalo? Vstávej!

Jiřina Ani se nehne. Co s ní?

Zuzana Musíme ji vzkřísit. Tak dělejte někdo něco!

Jiřina Tak dělej ty!

Zuzana No jo, ale jak? Ty umíš křísit?

Jiřina Já nevím. Snad abychom ji polily studenou vodou.

Zuzana Ale kde tady vezmeš vodu. To chceš pro ni letět až do Vřídla?

Kája Prosim tě, ve Vřídle je voda horká a na křísení musí být studená.

Zuzana No, než by ses s ní doplazila až sem, tak by vystydla.

Alena A což umělé dýchání?

Kája Holky, já viděla v televizi, jak utopenému foukali do pusy a pomohlo to. Víte co? Zkusíme to!

Zuzana A ty myslíš, že je utopená?

Kája To je jedno. Zkusíme to, schválně, co to udělá. (snaží se křísit Janu, ta se po chvíli pohne)

Jana Holky!

Zuzana Sláva, už kouká! Vstávej, Jano. Co se to stalo? (pomáhá jí vstát)

Jana Pomoc, ruka! (opět omdlí)

Jiřina A můžeme začít znova.

Kája Co to blekotala o ruce? Asi má něco s rukou. Podívám se. (nahne se k Janě, uvidí vedle její ruky ještě jednu ruku - tuhou, mrtvou) Pomoc, mrtvola!

Zuzana Ukaž? Ježíšmarjá, fakt, mrtvola.

Alena Prosim vás, pojdte pryč. Jestli se tu stala nějaká vražda, tak to teď bude na nás.

Jiřina Musíme zavolat SNB - netancujte tady, nebo smažte stopy a otisky prstů. Honem, holky, letíme pro SNB.

Zuzana Ale co s Janou? Přece ji tu nenecháme.
Kája Holky, už jste někdy viděly normální mrtvolu? Já ne. Kdo to asi je?
Zuzana Blázne zvědavý. Koukej raději honem vzkřísit Janu. Tak foukej!
Kája A co kdybych se přece jen podívala. Jenom trošičku, fakt.
Jiřina Kájo, nech toho. Tohle není žádná psina, bude to pak vážně na nás, znáte to - parta chuligánů a tak. Dělej radši něco s Janou.
Kája No jo, tak já foukám. (skloní se k Janě, kterou chvíli křísí, pak rychle odhrne hadry. Objeví se figurina, jaká se dává do výkladních skříní) Tedy, to je fór!!! Podívejte se!
Alena Páni. Figurina!
Jiřina To jsou ale pitomé vtipy!
Zuzana (našla u figuriny míč) Hurá, a moje míčuda je na světě. Ale že to trvalo!
Kája Jano, tak pohni kostrou, už čekáme jenom na tebe. (křísí ji)
Jana (pomalu vstává) Ruka...
Jiřina (rychle) Jen prosím tě sebou zase nesečni! Není to mrtvola, ty citlivko, ale nějaký panák.
Jana Fuj, to jsem se lekla.
Zuzana Tak a jde se, už je skoro tma. To bude zase doma mazec. Musíme to vzít poklusem.

Píseň na závěr.

SMŮLA

aneb NASEDAT, ODJÍŽDÍME

aneb POŘÁD NĚCO A ZASE NIC

napsali žáci literárně dramatického odboru
Lidové školy umění v Karlových Varech
(věk 14 - 15 let)

osoby: Jirka
Lojza chuligáni
Matka
Eva, její asi desetiletá dcera
Paní Punčochová
Paní Pejsková a pejsek Fifinka
Trhovkyně

scéna nádražní čekárna

Čekárna na malém nádraží s jedinou lavičkou pro tři lidi. Na lavičce sedí paní Punčochová a zašívá ponožku, vedle ní paní Pejsková s Fifinkou na klíně. Do popředí přichází Jirka a Lojza.

Lojza (mimická hra) Tamhleto ukradnu.
Jirka (mimická hra) Ty ne! Já to ukradnu.
Lojza (mimická hra) Ty jsi hlupák.
Jirka (kýchne)
Lojza "Je to pravda!"
Matka (vchází, táhne Evičku) Evičko, pojď honem, nebo nám ujede vlak! (žene se k pomyslné pokladně k portálu) Panebože, tady je fronta! Halo, vy tam vepředu, postupujte! Evičko, nehopsej tak. Pojď sem! A natáhni si podkolenku!... Tak postupujte tam a nezdržujte!

Lojza Jirko, postřeh: jdem si pro to.
Jirka Jo... A pro co?
Lojza Tak jsi malej, nebo co? Ty to nevidíš?
Jirka Malej? Já a malej? Podívej! (tlačí Lojzu do dřepu)... Ale nic nevidím.
Lojza Tu peněženku přece. Tamhle stojí...
Jirka Peněženka stojí! Kde stojí? Já ji uložím.
Lojza Ale peněženka ne! Tamhleto stojí s peněženkou. (nenápadně ukazuje na maminku, z jejíž kabely čouhá velká peněženka)

Jirka Prima. Ještě mi řekni, kdo, kde, kdy a proč a budu vědět všechno.... Chytřej, což?
Lojza Žvaníš! Tak jdeme!
Jirka Souhlasím - jdeme! ... A kam?
Lojza Pro tu peněženku přece. Podívej, ta je nabitá.
Jirka Co pořád máš s nějakou peněženkou? ... Moment, teď jsem něco zmerčil: Vidiš tamhleto paní? (ukazuje na maminku)... Má peněženku - a já na ni jdu. Pusť mě, na to jsem školený! (jde k mamince, chce jí vzít peněženku, vtom kýchne. Mamin-
ka se otočí, Lojza odtáhne Jirku pryč)

Trhovkyně (vchází s velikým košem) Jéžíš, tady je lidí, to je hrůza. (všimne si Fifinky) Fuj, pes! Smrdí tu a pelichá a překáží - co tu má co dělat?
(k pokladně) Prosím vás, pustte mě, vezu vejce na trh - to je ale fronta!

Lojza Takovou frašku jsem v životě neviděl! Prosím tě, cos dělal?

Jirka Já nechápu, co se ti na tom nelíbilo. Takový plán, takový geniální plán, jen kdyby to vyšlo. A místo uznání mě tady hrubě napadají... Mně je to líto.

Lojza Vidíš, už je za ní nějaká ženská. Jirko, ty ji teď musíš nějak zabavit, abych se dostal k té peněženke. Jasně? Jdeme!

Jirka To je ono: zabavit! Já zabavím ženskou, ty zabavíš peněženku. Jdeme! (cpe se před trhovkyni, Lojza zatím kradě peněženku) Vážená paní, pustte mě, já jsem tu byl dřív.

Trhovkyně Mladíku, co si to dovoluujete, já tu už stojím takovou dobu. To je ta dnešní mládež. Fuj! Zavolám na vás SNB, chuligáne jeden!

Lojza (dává znamení Jirkovi, že už je hotov)

Jirka Tak si ho zavolejte. Čau, bábinko! (odchází s Lojzou)

Matka Prosím vás, rychle: lístky do Počernic. Jeden a půl.

Eva Dva, mami, dva!

Matka Mlč! ... Jeden a půl! Ona je ještě malinká. Děkuji... Kdy to jede, nezmeškaly jsme? Až za půl hodiny? A my jsme tak spěchaly! Evičko, pojdě.

Trhovkyně Jednou Horoušánky.

Matka (jde s Evou k lavičce, posazuje ji na jediné volné místo)

Eva Já nechci sedět, mami.

Matka Řekla jsem, že budeš sedět, tak nezlob. Udělej pěkně hačí.

Trhovkyně (před lavičkou) Nezdá se vám, že byste mohly pustit starou osobu? Taková velká holka by už sedět nemusela.

Matka Ale paní, vždyť ta holčička je malinká. Jednou byla nemocná, tak se musí šetřit. Podívejte, jaké má malinké, slaboučké nožičky. Musí sedět!

Trhovkyně Zato já mám staré nohy - já musím sedět. Jsem pracující žena.

Matka Jestli máte jen trochu ráda malé děti, tak ji necháte sedět, chudinku. Evičko, hačej!

Eva Já nechci sedět, mami!

Trhovkyně Vůbec nemáte úctu ke starému člověku! (Snaží se sednout vedle paní Punčochové, ta ji píchne jehlou) Au, paní, co se tu roztahujete s tím svým špinavým prádlem - ještě mě propíchnete. To si nemůžete zašít doma?

Punčochová Dovolte dámo, to jsou exportní silonové ponožky mého manžela. Kdysi jsem za ně dala 30 korun.

Trhovkyně (cpe se vedle paní Pejсковé) Fuj, zase ten pes! Tady nemá co dělat. Nádraží je pro lidi, a ne pro psy! (zůstane stát)

Punčochová Ano, dáma má pravdu. Ten pes mi zamazal kabát ... zaplatíte mi čistírnu, dámo!

Trhovkyně A smrdí ... ten pes.

Pejсковá Dovolte, soudružko, můj pes že zapáchá? Budu vás žalovat! To je čistá rasa, má rodokmen... Neplač, Fifinko, panička tě nedá.

Punčochová (zvedá knoflík) Podívejme, knoflík. Jako nový - škoda ho. Dnes se musí šetřit: korunka ke korunce. Dobrá hospodyňka pro pírků přes plot skočí.

Lojza Jirko, jdem.

Jirka Lojzo, to je nespravedlnost. Vůbec mi neřekneš a plánuješ si sám. Já si připadám odstrčený, zbytečný. Jdu domů.

Lojza Já už znám ty tvoje geniální plány. Dopadlo by to jako s tou peněženkou.

Jirka To byla náhoda. Teď podám čistou práci, spolehni se na mne... A co to má vůbec být?

Lojza (ukazuje na kufr paní Punčochové, který stojí vedle lavičky) Tenhle kufr. Ale k tomu tě nepustím.

Jirka Žádný strach, Lojzo, jdu na věc. (Chce vzít kufr, v tom kýchne a upadne přes něj)

Punčochová Pane, neumíte dávat pozor? Vždyť mi zničíte můj kufr! To jsou dnes lidi, nemají ani trochu úcty k cizímu majetku. Takový krásný kufr! Víte vy, kolik jsem za něj dala peněz? (oprašuje kufr a aby ho lépe ochránila, sedne si na něj; na uvolněné místo na lavičce si okamžitě sedne trhovkyně)

Lojza (odtáhne Jirku) Ty jsi přece mamlas!... Tu máš (dává mu tříkorunu)

Jirka Děkuji, šéfe, děkuji, já vždycky věděl, že nejsi škrtá.

Lojza Počkej, já ti ji nedávám.

Jirka Ne? Tak proč mi ji dáváš, když mi ji nedáváš?

Lojza Ty vezmeš tu tříkorunu...

Jirka Už jsem ji vzal.

Lojza ... a půjdeš s ní...

Jirka Už jdu.

Lojza Počkej! Kam jdeš?

Jirka Já nevím. Řekl jsi, abych šel, tak já jdu.

Lojza Stůj! Půjdeš a hodíš ji před tu dobrou hospodyňku: uvidíš, jak po ní skočí. Vstane z toho kufru a já ho štípnu.

Jirka To mám tu tříkorunu zahodit? Ale to je škoda. Já je sbírám, už jich mám ... tři!

Lojza Tak ji dej na provázek a stáhni si ji zpátky.

Jirka Lojzo, ty jsi kádr, máš vzdělání, to se pozná. Jdu.

Pejsková Fifinko, ty se chceš vyvenčit, víd? Pojď, chudinko, tady jsou zlí lidé a hubovali by. Musíme ven. (odchází s Fifinkou pryč)

Jirka (zatím uvázel tříkorunu na provázek, hází ji před

paní Punčochovou, která - aby se jí zmocnila - musí vetát s kufru; Lojza zatím ukradne kufr, paní Punčochová si sedne na volné místo po paní Pejzkové)

Lojza (s Jirkou se snaží ukrýt kufr) Co s tím, je to nějak velké.

Jirka Bez starosti, já to normálně schovám. Pod svetrem by to bylo asi nápadné, co?

Lojza Prosím tě, vždyť je to úplný stěhovák.

Jirka Tak že bychom to schovali... takhle tady... nebo tuhle... třeba i tamhle... anebo tak...

Lojza Už to mám - tutovka! My si ten kufr strčíme do vlaku do posledního vagonu, pojedem jednu stanicí, vystoupíme a je to v suchu.

Jirka No vždyť jsem to zrovna takhle říkal (odcházejí na peron)

Eva (zatím využila matčiny nepozornosti a probíhá se)

Matka (si sedá na její místo) Mně už tak bolí nohy... á to je pohova... Jéžíš, Evička! Evičko, kde jsi! Co to tam děláš, okamžitě si pojd' sednout (přivádí ji a posazuje)

Eva Já nechci sedět, mami.

Matka Evičko, ty jsi ale uřícená. Podívejte se, paní, jak je uřícená! Pořád jen skákat a hopsat... Víte, paní, ona má totiž velké nadání... na tanec. Už jako malý drobeček se pořád točila a stoupala na špičky... takhle... Ale paní, ona je Evička všestranně nadaná. Kdybyste ji slyšela zpívat... Zpívá určitě líp, než taková ta Pilarová. A také krásně krasobruslí...

Lojza (vrací se s Jirkou, bez kufru) Jirko, taška, vidíš? (ukazuje na matčinu kabelu, která stojí vedle lavičky)

Jirka Jo, vidím... Kde?

Lojza Tamhle.

Jirka Dobře, už jdu. Mám geniální plán. (jde ke kabele, chce se mu kýchnout, přemůže to a strčí ruku

do tašky; vytáhne ji celou zamazanou od červené zavařeniny) Zatraceně, to jsem v pěkné bryndě! Pomoc!... (kýchne, otře si rukou obličej)

Matka (si ho všimne) Proboha, krev! Ten muž je těžce raněný!

(vede Jirku k lavičce a pokládá ho přes sedící)

Trhovkyně Paní, nevřískujte tady. A dejte pozor na můj koš, mám tam čerstvá vejce.

Matka Vy jste ale bezcitná. Ten muž se musí ošetřit. Pomozte mi, paní.

Punčochová Umaže mi kabát! Víte, kolik teď stojí čistírna?

Eva (líže zavařeninu) Jé, to je dobré.

Matka Evičko, nelížej pánovi ruku. To je krev.

Eva Ba ne, mami, to je naše zavařenina.

Matka Už je vám lépe, pane? Ztratil jste hodně krve, musíte se posilnit. Tady máte zavařeninu, domácí (krmí Jirku). Evička ji má moc ráda, ale nesmí ji papat - kvůli zoubkům. Ona má krásné zoubky, jako perličky. Počkejte, já vám ukážu její první zoubek, nosím ho pořád s sebou pro štěstí. (Jde ke kabele. Jirka zatím uteče)... Proboha, jsem okradena, oloupena, ukradli mi můj poklad! (omdlí, klesá přes sedící na lavičku)

Lojza Slyšíš, měla v té peněženke poklad. Teď je náš.

Jirka Nech mě. Je mi z té zavařeniny blbě.

Punčochová Dámo, co je vám?... Ona si omdlela a div mi neroztrhla límeček. A mám ho zrovna nový.

Trhovkyně Hysterka! Polít studenou vodou a hned bude na nohou, to já znám! Počkejte, však já ji už vzkřísím. (Plácá ji) Haló, paní... no vida, už kouká.

Matka Evičko, dítě, okradli ti maminku. (vstává, paní Punčochová vyskočí. Punčochová si chce opět sednout, když vidí, že je místo obsazené, chce si sednout na svůj kufr, ten je pryč)

Punčochová Kde je můj kufr! Ukradli mi kufr, můj drahocenný kufr. Co si teď počnu, přišla jsem o všechno!

Matka Já také, paní. Ale já to tak nenechám! Jdu na přednostu, musí zavolat SNB! Pojď, Evičko!

Punčochová Jdu s vámi. Musí mi najít kufr. (odchází matka, Evička a Punčochová, cestou vrazí do Pejskové, která se vrací s Fifinkou)

Pejsková Soudružko, šlápla jste Fifince na pacičku. Jdu ohlásit přednostovi, že ubližujete zvířátkům. (odchází pryč)

Trhovkyně Bláznivé ženské, hysterky! Zahnat je na pole a hned by je to přešlo... Halo, mladíci, kdy už pojedete ten vlak?

Jirka (s Lojzou si sedají) Nevíme, paní, a ani nás to nezajímá.

Trhovkyně Ale mne to zajímá. Mají tu pěkný pořádek! Vlaky zpožděné, krade se tu a člověk aby tu zbytečně ztrácel čas. Vezu vejce na trh, čerstvá, zrovna snešená, ještě teplá, prima áčka, musím tam s tím být co nejdříve. Tak pojedete ten vlak, nebo ne!

Jirka (kýchne) Je to pravda - pojedete, nebo ne.

Trhovkyně Přece tu nebudu čekat do večera. Mladíci, pohlídejte mi ten košík, jdu na přednostu. Však já ho proženu! (pryč)

Lojza Jirko, berem.

Jirka Počkej, nejdřív se podívám, jestli jsou to opravdu áčka. (vyndá z koše vejce) Nějak to kloktá - podezřele. A něco vevnitř ťuká - že by pekelný stroj?

Lojza Něco tu zapáchá.

Jirka (kýchne) Pomoc, já to rozmáčknu! (otevře dlaň) Hele, kuře!

Lojza A to jsou prý čerstvá vejce. Nech to být, jdeme od toho.

Jirka Přece neopustím takové něžné novorozeně. Podívej, jak zobe a něco si brouká ... Lojzo, já si ho vy-

chovám, já si ho vycvičím, já ho naučím zpívat. Už se vidím u cirkusu. (učí kuře) "Pec nám spadla ..."

Eva (vbíhá s Fifinkou) Pejsku, pojď, schováme se.

Lojza Jirko, to je ono: pes!

Jirka To ho mám také učit zpívat? To je geniální plán. Ale nejdřív mu postavím boudu.

Lojza Nejde o boudu, ale o prachy.

Jirka Jo ty myslíš prodat? Ale to je škoda. To je vzácná rasa, tihle psi už vlastně všichni vymřeli - tenhle asi také.

Lojza Právě proto. --- A teď dávej pozor: Já jdu vzít přednostovi to jeho nádobíčko, ty zatím vezmeš toho psa a zmizíš s ním do posledního vagonu. Já dám znamení k odjezdu a se vším zdrhnu. Jasně? Nezbabráš to zase?

Jirka Já a něco zbabrat! Za koho mě máš?

Lojza Tak dělej! (pryč)

Jirka Tak dělám... (k Evě) Děvčátko, pojď sem! ... No tak ... Jestlipak... Kampak jedeš? ...

Eva Co je vám do toho?

Jirka Tos řekla moc dobře... A umíš také... třeba zpívat? "Pec nám spadla"?

Eva Umím.

Jirka Zazpívej!

Eva Prosím vás! Národní písničky se přece zpívají jen ve škole.

Jirka Tak víš co? Zazpíváme si něco... co budeš chtít, ano? Dvojhlasně!

Eva To jo! ... "Sélaví"... to frčí (začne odborně zpívat, Jirka se marně snaží o zpěv)

Jirka Ty mě pleteš, moc křičíš. Jdi kousek dál, ať tě tak neslyším. Podržím ti toho pejška a jdi.

Eva Nikam nepůjdu a zpívat už s vámi také nebudu. Pejsku, umíš prosit? Popros!

Jirka Páni, to je práce!... Holčičko, prosím tě, pojdě si se mnou hrát na slepou bábu. Nikdo si tu se mnou nechce hrát. (zavazuje jí oči) Tak ty budeš slepá bába a budeš hledat mne a toho pejska. Počkej, musím tě zatočit... Tak... a hledej!

Lojza (vrací se)

Jirka Lojzo, to byl geniální plán.

Lojza Nemluv a padej! (píská, oba utíkají k vlaku)

Eva Pejsku, kde jsi... Halo, pane...

Pejsková (vchází) Fifinko, kdepak jsi? Ztratila se mi Fifinka. Najděte mi moji Fifinku! Fifinko, ozvi se paniče! (zvuk odjíždějícího vlaku)

Trhovkyně Odjíždí nám vlak - to je ale drzost!

Punčochová Pomoc, zastavte někdo ten vlak!

Matka Evičko, kde jsi - co to děláš? (odvazuje jí šátek s oči)

Pejsková Fifinko, Fifinko! (štěkání psa) To je moje Fifinka! Volá mě z toho posledního vagonu, co zůstal stát!

Trhovkyně Honem, vlezeme si do něj. Musí připojit lokomotivu a odvézt nás... (všechny se hrnou k vlaku, scéna chvíli prázdná; po chvíli se vrátí, tlačí před sebou Jirku a Lojzu)

Pejsková Zloději, chtěli mi ukradnout moji Fifinku!

Punčochová Můj kufr, můj drahocenný kufr. Jestlipak ho nevykradli? (otevře kufr, ve kterém je jen ta roztrhaná ponožka) Zaplať pámbu, všechno je v pořádku.

Matka Evičko, máme zase náš poklad. (otevře peněženku, vyndá z chomáče vaty zoubek). První zoubek naší Evičky! Moje štěstí!

Trhovkyně Tak, a co teď s nimi? Potřebovali by na zadek, chuligáni! To je ta dnešní mládež! (ženy se vrhnou na Jirku a Lojzu a mlátí je)

Tlampač "Žádáme všechny cestující, aby urychleně nastoupili do osobního vlaku na druhé koleji. Odjezd za osm vteřin."

(Všechny se tlačí z jeviště: Počkejte, paní, nestrkejte, mám tu vajíčka, čerstvá, zrovna snešená... dámo, ať mi neodřete kufr a umazala jste mi kabát, zaplatíte mi... soudružko, přiskřípla jste Fifince ocásek... Evičko, honem, ať si můžeš sednout...)

Eva Já nechci sedět, mami...

(Všechny odejdou. Zvuk odjíždějícího vlaku. Chvilí ticho - na scéně zůstávají jen Jirka a Lojza. Po chvíli pantomimická hra)

Lojza Tamhleto ukradnu.

Jirka Ty ne. Já to ukradnu.

Lojza Ty jsi hlupák.

Jirka (kýchne)

Lojza "Je to pravda!"

- - -

1971-1972
1973-1974
1975-1976
1977-1978

1979-1980
1981-1982

